6

ORATIO ANNIVERSARIA

IN THEATRO COLLEGII

MEDICORVM LONDINENSIVM:

Decimo quinto calend. NOVEMBRIS

Ex HARVEII inſtituto,

AD SOCIOS HABITA

ANNO MDCCXXXIX.

A FR. NICHOLLS M. D.

LONDINI,

Impenſis THO. WOODWARD ad inſigne Lunæ Creſcentis inter Templi Portas, Illſturiſſimæ Regiæ Societati Typographi. MDCCXL.

Digitized by the Internet Archive
in 2019 with funding from
Wellcome Library

https://archive.org/details/b30780512_0001

PRÆSIDI DIGNISSIMO

THOMÆ PELLET M. D.

ET

SOCIIS DOCTISSIMIS

Collegii Medicorum Lond.

HANC

ORATIONEM

ILLORVM IVSSV EDITAM

D. D. D.

Franc. Nicholls.

ORATIO HARVEIANA.

AB antiquis temporibus inſtitutum eſt, ut, qui civium ſe commodis dederant, & vel mœnia conſtruxerant, vel hoſtes devicerant, vel alio quovis modo de republicâ benè meruerant, ii ſtatuis, & communi omnium plauſu publicè ornarentur. Cum enim inſitum virtuti ſit, ut, aliam quamvis mercedem dedignata, a bonis laudari poſtu-

let

let, & exoptet, pietatis eſt, quorum beneficia aliundè remunerare nefas, eorum laudes gratâ commemoratione poſteris conſervare. Quin etiam aliorum res benè geſtas commemorando quandam quaſi normam nobis opponimus, ut, ſi quid a recto fortè deflexerit, conſpectiùs illud indè innoteſcat; aut, ſi quâ inertiâ obſtupeſcant vis noſtra & virtus, ab aliorum laudibus ita accendamur, ut, quorum gloriam appetimus, eorum etiàm facta gnavitèr imitemur.

Cum itaque in hâc noſtrâ civitate multi extiterint præclari Viri, qui in populi ſalutem medicas artes felicitèr excoluerunt; æquum Harveio noſtro videbatur, ut annuâ, lætâ, piâ commemoratione eorum laudes in perpetuùm conſervarentur; nec deeſſent, quæ poſteros ad ſimiles virtutes excitarent, anteceſſorum præconia.

Huic hodiè muneri Præſidis juſſu deſignatum multa me multa, Socii ornatiſſimi, diſtrahunt, & conturbant. Dum eximia illa medicæ artis lumina, Linacrum, Caium, Harveium, dum tantos eorum labores, tot beneficia, quibus genus humanum ſibi devinxerunt,

erunt, contemplor, longè abeſt, ut, quos nudis occulis intueri vix licet, eos levi oratione ornandos credam. Veſtræ profectò pietati, veſtris legibus conſultum ſatis exiſtimem, ſi, quâ par eſt reverentiâ, quâ vos decet facundiâ, veſtras gratias iis retulerim, quibus hujus ordinis vis & auctoritas maximè debentur. Abſterrent autem aliorum exempla, qui ex his roſtris ſuæ forſan famæ ſatis conſuluiſſe, rei autem dignitatem parùm attigiſſe videantur. At, quicquid alii fecerint, mea diverſa omninò eſt ſtudiorum ratio: Cumque rebus inveſtigandis & exponendis, non ornandis, operam diù dederim, deficit ingenii flumen & in dicendo verborum vis & copia; ut debitas iis gratias referam, & eorum laudes, ut velim ornatas, recitem, qui artem medicam civium conſervatricem, hominibus utilem atque neceſſariam, coluerunt, & auxerunt.

At quid dixi? medicam artem civium conſervatricem, hominibus neceſſariam eſſe atque utilem? Alia verò apud quoſdam valet opinio; quibus ſacra, profana, omnia, commiſcere ac diruere lubido eſt. Numinis, aiunt, una eademque

demque eſt actio, creatio animalium atque conſervatio: Cumque aliis omnibus animalibus abundè proſpexerit Divinus Artifex, tot ſalutis præſidiis inſtruxerit, eâ partium harmoniâ eorum undique corpora diſpoſuerit, & ordinaverit, ut ipſa per ſe ſibi ſatis ſufficerent, ſummæ ſuæ benevolentiæ conſentaneum nequaquam foret, ut homines præ cæteris animalibus vel per ægritudines miſeros, vel per morbos ſuis officiis obeundis minùs idoneos, effingeret. Nullum, aiunt, nullum numen habes, ſed te nos facimus, Medicina, deam, cæloque locamus.

Eò itaque (Socii ornatiſſimi) noſtræ hujus Orationis argumentum convertam; ſi hoc (quantum ſit) convicium refellerim, ſi medicinam præ aliis animalibus homini neceſſariam, ſi per vos utilem, indicaverim, nec noſtro huic officio, nec veſtræ dignitati, nec anteceſſorum gloriæ, defuero.

Habeant autem adverſarii noſtri nos confitentes & ſuæ opinioni aliquatenus aſſentientes: ita tamen confitentes, ut nequid culpæ aut infamiæ in nos, aut in noſtram artem recidat. Non ea enim veſtra eſt protervitas, ut, quam indiès

tacitè

tacitè contemplamini, quam ubique ducem ſequimini, naturam non maximi æſtimetis. Veſtris ſententiis, quantò quiſque naturæ obſequentior, quantò ejus legibus obſtrictior, tantò melior, tantò dignior, exiſtimabitur, qui ægris præſit fidus miniſter. Si, ut cætera animalia, iis legibus, quas natura dedit, homines uterentur, pari profectò valetudine fruerentur; nec eà eſſet morborum vis & ferocia, ut veſtris auxiliis ullo modo indigerent. At homini non eadem, quæ cæteris animalibus, ſalutis ſunt præſidia: Quæ natura dedit, per ignaviam, per luxum abjecimus; cumque novos ſibi vivendi modos homines effinxerint, cum per ſuas artes ægrotare didicerint, per veſtras ut revaleſcant, neceſſe eſt.

Omnis omnium animalium in eo ponitur ſalus, ut fluida habeant debitâ neutralitate temperata[a]; ne, aut obvolutis nimium ſalibus in

[a] Debita neutralitate temperata.] Ex chemicis abundè patet ſani animalis ſalia ad aliquam neutralitatem temperari, quoniam neque ab admiſtis ſalibus (ſive acidis ſive alcalinis) ullam efferveſcentiam indicant, nec ſyrupi ex violis confecti colorem immutant: hæc autem neutralitas in datâ quadam latitudine conſiſtere videtur; quoniam ex animalibus alia citiùs, alia tardiùs, putreſcunt.

ſpiſſum quiddam atque tenax ita coeat ſanguis, ut deſit ſtimulus[b], qui fibrarum tonum motumque excitet, & conſervet; aut, ne fluida nimiùm ſolvantur, & denudatis ſalibus corrodantur ſolida, quibus ſanguis intra juſtos limites coerceri & moveri debet. Quæ ad ſolida ſpectat ſalus, in eo ſita eſt, ut æquabili ubique tono conſtituantur; ut nec torpeant vires, quæ ſanguinem coercere, & urgere valeant; nec, citiùs æquove vehementiùs fibræ in ſpaſmos & tenſiones irritentur.

In omni interim animali inſita quædam & innata eſt ſanguinis diſpoſitio, ut blandam, quam dixi, indolem ſponte ſuâ deponat, & vim induat alcalinam, putridam, facilè communicabilem, quæque corporis ſolida ſtimulo ſuo mirè

[b] Stimulus.] Ad ſalutem animalis neceſſarium videtur, ut ſolida corporis blando quodam neutrius ſalis ſtimulo perpetuò irritentur. Hinc ſanguinis ſubſtractio laxitatem corpori & debilitatem affert; ut quæ ſanguinem inertem ſæpè, & quaſi vapidum, relinquit. Hinc puris evacuatio vires derepentè labefactat; ut quæ irritationem, & quæ ab eâ naſcitur corporis tenſionem, tollit. Hinc a nimiâ venere, aut narcoticorum uſu, robur corporis imminuitur; cum ab his fibrarum ſenſibilitas & exinde ſalium vires aliquatenùs hebetentur.

afficiat,

afficiat, & deſtruat. Si violentiùs agitetur, aut aliunde fortiùs incaleſcat, ſanguis; tanto magis augetur maligna hæc & putrida diſpoſitio. Si quieſcat prorsùs, tantò magis vim ſuam expandit, & vicina quæque labe malâ inficit, & contaminat. Solidorum contrà vires & robur quàm variis de cauſis immutentur, quid victus, quid labor, quid animi motus poſſint, cuique perſpectum ſatis eſt; cùm nihil in animos, nihil in ſenſus, incurrat, quod ora, oculos, totius corporis compagem non mirè aut intendat, aut relaxet.

Cùm ab omnibus his ſive fluidorum, ſive ſolidorum, mutationibus varii proveniant morbi; cùm earum aut nimiam durationem, aut exceſſum, mors ſequatur; in lubrico & ancipiti profectò poneretur animantium ſalus, niſi, ut conſervaretur, proſpexiſſet divinus artifex. At ille, ne citiùs fluida in corpore putreſcerent, victum dedit acidæ plerùmque indolis; ne ſanguis exindè tenax[c] in arteriis

[c] Sangvis exinde tenax.] Olea omnia ab admiſtis acidis mirè coagulantur in ſubſtantiam vel mucoſam, ut

ſubſiſteret, ne in juſtam mediocritatem non ſubigeretur, eundem dedit motu corporis & exercitatione perquirendum: eundem ille in aperto aere collocavit, ut acido æthereo [d], quo abundè repletur, affatìm reficeremur [e]; in fri-

in ſaponis vulgaris ſolutione; vel in caſeoſam, ut in lacte coagulato; vel in adipoſam, ut in oleis expreſſis; vel in reſinoſam, ut in oleis aromaticis. Hæc autem coagula ab admiſtis ſalibus alcalinis in fluidum ſtatum denuò revocantur. Ex alumine & bile adipem confici Hombergius dudùm docuit: in illo autèm experimento obſervandum reſtat, ſubſtantiam quandam reſinoſam primò concreſcere ad ignem fuſilem & in aquâ minimè ſolubilem; quæ verò in ſpiritu vini promptè ſolvitur, & terram albidam (forsàn aluminoſam) exinde deponit. Ex reſiduo per aliquot menſes ſub calore ſolis digeſto, & ſubindè agitato, conficitur ſubſtantia adipoſa Hombergii. Quinetiam notandum eſt, omnia animalia, quantò magis ſint putreſcibilia, tantò fluidiorem pinguedinem præbere; ut in porcis, piſcibus, & hominibus ſcorbuto laborantibus. Illa contrà animalia, quæ putreſcentiæ maximè reſiſtunt, pinguedinem habent firmam ſolidamque; ut boves, oves, cervi.

[d] ACIDO ÆTHEREO.] De nitro aereo ſumma olim erat inter phyſicos contentio. Recentiores autem chemici, rejecto planè nitro, acidum univerſale per atmoſphæram copioſiſſimè diffundi, certis experimentis demonſtrarunt; ſc. ex aluminis alcalizati regeneratione, & ſalis alcalini neutralizatione, a ſolo aere afflante.

[e] AFFATIM REFICEREMUR.] Ex ſignis putreſcentis nimiùm ſanguinis primum locum tenent debilitas, laſſitudo, & ſpirituum oppreſſio; quæ mala non, niſi ſalibus per diaphoreſin eliminatis, vel per adhibita acida ſubactis, tolluntur. Hinc recentiores medici acidum vitrioli in cardiacorum numerum feliciſſimè detulerunt.

gido

gido, ut perpetìm imminueretur uſque exſurgens corporis calor[f], qui ſanguinem malignâ alioquì putredine brevì inficeret. Ut ſenſibus ſuæ etiam adſint blanditiæ, quæ ſolida tenſa nimìs aliquatenùs emollirent, oculis gratiſſimos dedit herbarum colores; naribus, ut ſuaviſſimè ſpirent flores; qui corpora foveret, ſolem; qui nimium ejus fervorem ſubindè averterent, arbores poſuit. Ne animis etiam deſint gaudia, ſuam cuique animali, non protervam, non ſubdolam, quin facilè parabilem, facilè ſequacem, & amabilem, dedit femellam: dedit, ut ſuâ ſobole delectaretur, nec amiſſam tamen, aut abreptam ſibi, prolem anxiâ nimìs ſollicitudine lugeret. Voluit inſuper, ut ſorte ſuâ contentum, quas natura tulerat, legibus obſtringeretur; nec, quas natura

[f] USQVE EXSVRGENS CORPORIS CALOR.] Si ſub corporis calore ſeptuaginta graduum (metiente thermometro) in vaporarium, cujus calor ſit etiam ſeptuaginta graduum, quis ingrediatur, corporis calor ad nonaginta gradus illicò aſſurget; ſi autem vaporarium ad nonaginta gradus incaleſcat, corporis calor ad putridam diſſolutionem brevi promovebitur. Hinc conſtat corporis calorem, qui alioquì perpetuò exſurgeret, ab aeris ambientis frigore ad vitam conſervandam perpetuò reprimi, & temperari.

tura

tura non effinxerat, ipſi ſibi curas effingeret. Hinc cæteris animantibus illibata ſalus; hinc integro illa & intaminato ſucco nutrita, nullis (aut raris) animi motibus perturbata, præfinitam ipſis ſenectutem placidè exſpectant.

At homini (cui ut ſuo arbitrio uteretur, dedit Deus) quàm diſpar vivendi ratio! Pro victu, quem natura tenuem, ſimplicem, ſubacidum appoſuit, ipſe plenas, lautas, putridas, ſibi parat dapes. Ne nimias non devoret, conquiruntur undique condimenta, quæ famem ſitimque aut inducant, aut augeant. Ne ſanguine & ſuccis non oneretur, helluo otium quærit ventri paritèr & ignaviæ deditus. Ne non incaleſcat nimìs, ne vehementiùs æquo non agitetur ſanguis, liquidos arte malâ ſibi prolicit ignes, quos ad inſaniam uſque, & in corporis perniciem ingerat. Ex animi motibus, quibus ineptior quiſque indulget, quot quantæque hominum ſtrages? Ex amore vel per ſuperbiam repreſſo, vel per avaritiam denegato, virginibus quot ægritudines? Ex ſoluto nimìs, aut illicito, juvenibus

quot

quot luctus? Quot ex irâ, invidiâ, metu, proveniant mala? quæ corporis œconomiam mirè pervertant, ſanguinis diſtributionem & depurationem ſiſtant, & ſæviſſimis ſæpè morbis vel viam præſtruant, vel vires adferant. Inutilem igitur eam artem quis credat, quam ipſe neceſſariam effecerat? Iniquè illorum aliquam dignitatem ferendam quis cenſeat, per quos, ut inſanientis vel ſapientiæ, vel ineptæ libidinis pœnas effugiat, non rarò conceditur?

Priscis olim temporibus, cum ſimpliciſſimo quiſque modo vitam duceret, cum corpore neque luxu & inertiâ contaminato, nec animi contentionibus debilitato, frueretur, anguſtis finibus, quicquid erat medicinæ, tenebatur. Si vulnera caſu inciderent, ut a frigore defenderentur, ſatis erat; quæ defenderent, ex arboribus reſinam, ex rupibus ceram ipſa obtulit natura. Si aeris intemperies pleniorem paulò, aut impuriorem, corporis habitum intuliſſet; aderant, qui alvum lenitèr ſubducerent, fructus & radices: aderat innata & vegeta ſolidorum vis, quæ aucto ſtatim aut determi-

determinato niſu[g] citatiorem ſanguinis motum ultrò excitaret; hoſtemque, nullo interpoſito tumultu, ſubactum placidè foras ejiceret.

Ita profectò in civitate bene conſtitutâ virtus optimorum civium & prudentia efficiunt, ut, poſitis undique vigiliis & excubiis, perpetuò proſpiciatur, ne quid detrimenti vel ab hoſte, vel a malis civium moribus, capiat reſpublica; ut leviſſimis malis incipientibus providè occurratur; ne, auctis per moras viribus, hoſtes vel rempublicam funditùs evertant, vel non forent, niſi commotis omnibus rebus & perturbatis, opprimendi. In eâdem intereà civitate, ſi pervertantur civium mores, ſi magiſtratuum dignitas & auctoritas vel per luxum eviluerint, vel per ignaviam obſoleverint, infimum quemque infeſtum penes erit, ut rempublicam mirè commoveat; & ſuis tandem viribus parùm tutam ad alienam opem & aliena conſilia vacillantem & perterritam impellat. Nec diſſimilis videtur animalis ratio,

[g] Aucto nisu.] Ut in febre ephemerâ.

[g] Determinato nisu.] Ut in catameniis, aliiſque hæmorrhagiis ſalutaribus.

dum

dum nec vigeat animus, nec valeant vires, dum pro ſanguine debitè temperato mille alat ſalium monſtra, ſi ad veſtram opem, & veſtra auxilia, timidè confugiat. Veſtræ eſt Pietatis abditas horum malorum cauſas perquirere & inveſtigare, inveſtigatas amovere. Si vires deficiant, veſtrûm eſt depreſſas fovere, & erigere: Si nimiæ ſanguinem acerbiùs agitent, veſtrûm eſt nimiam earum dominationem aut refrænare, aut imminuere. Veſtrûm denique eſt, quid ſanguinis nobilioris proſcriptio, quid plebei vel per alvum deductio, vel per ſudores diſſipatio, in commotâ & perturbatâ animalis republicâ poſſint, proſpicere, & dijudicare.

Hoc quò melius efficeretur, primævæ gentes ægrorum viſitationes, & templa Æſculapio inſtituêre; ut, quod quiſque ſibi in quocunque morbo utile obſervaverat, in aliorum vel ſalutem, vel ſolamen, patefaceret. Hinc ex collatis undique morborum hiſtoriis ars Empirico-therapeutica paulatìm ſuccrevit: ars autèm quæ, cùm ex regulis conſtaret, quas ſuo modo quiſque aut explicaret, aut diſtorque-

ret, nec ægrorum ſpem nec veſtram dignitatem ſatìs ſuſtinuit. Ex Græcis intereà ſcholis multi exſtiterunt præclari Viri, qui, ut empiricam artem in ſcientiam firmam ſtabilemque refingerent, non ſine ſummâ laude tentarunt; cum vero debitis medicinæ principiis ex corporis œconomiâ deductis nequaquàm uterentur, Diagnoſticam licèt & Prognoſticam diſciplinam quandòque adauxerint, Ætiologicæ tamèn & Therapeuticæ Medicinæ parùm attuliſſe videntur.

Discussa tandem, quæ litteris, quæ ſcientiis diù incubuerat, altâ caligine, cum aliorum dogmata, ut ut recepta, ad incudem revocare pro jure ſuo quiſque habuerit, extitit Linacrus, qui ſparſos undiquè in arte medicâ digniſſimos quoſque collegit, ut hanc etiam artem a nugis & fallaciis repurgarent, & pro populi ſalute junctis viribus & conſiliis repurgatam promoverent: ut eſſet, quo convenirent, ſuas has (Apollini ſacras) dedit ædes; ne deeſſet in poſterùm, eaſdem nobis in perpetuùm teſtamento legavit. Ne nova hæc ſua

reſpublica

reſpublica brevì dilaberetur, legibus eam munivit. Ne deeſſet dignitas, ſe omni litterarum genere ornatiſſimum, ſe, ſuis virtutibus & morum ſuavitate cuique hominum ordini chariſſimum, nobis Præſidem dedit. Ne deeſſet principum gratia, regiam, quâ ſummâ utebatur, ad nos tranſtulit. Ita deniquè in omnibus egit, ut, cum nos ad civium ſalutem utiles noſceret, perpetuos etiam, & felices, efficeret.

Medicinam tali apud nos fundatore, fautore, patre orbam, exanimem & perterritam, Caivs ſuſtinuit. Ut veſtri ordinis dignitatem ornaret, inſignia gentilitia obtinuit: ut augeret etiam, ſcriptis ſuis abundè proſpexit: Cùm eo enim tempore vixerit, quo patriam ſæviſſimâ peſte languidam & oppreſſam lugeret, ità profectò civium ſaluti conſuluit, regulas curationis tam juſtas, & ægrorum ubique rebus ità accommodatas, conſcripſit, ut de artis ſuæ utilitate non ampliùs dubitaretur, cum eximiam conſervatæ reipublicæ gloriam illi undiquè convaleſcentes attulerint.

Praeclara Cadwaldi & Lvmlei nomina, non eſt, ut reticeam; cum ex cathedrâ chirurgicâ, quam in ſummâ ſpe poſuerant, lucidum ſidus Harveiana circulatio omnium oculos perſtrinxerit. Quo te nomine (eximie Harveii) quâ voce te ſalutem? Tu incultam, Tu tenebris obſitam, ex empiricis, peripateticis, chemicis principiis miſerè miſcellaneam, artem accepiſti: Quod ſimplicem, claram, quod certam plerùmque ſcientiam nobis detur exercere, tuum agnoſcimus. Quod ordinem modumque, quem in generatione animalium natura tenet, ſedulò inveſtigaveris, quod circularem ſanguinis motum in tui temporis gloriam & perpetuam medicæ artis utilitatem detexeris, ingenio, induſtriæ, forsàn & tuæ cuidam felicitati debeatur; quod patrimonio te vivum exueris; quod opes tuas eo modo diſpoſueris, quo ordinis hujus dignitati, & generis humani commodis, maximè inſervires, ſummæ ſimul pietatis & prudentiæ exemplum ab omnibus exiſtimabitur. Quid aliud enim ſibi velint convivia hæc, quàm ut tui nominis non oblitus ità quiſque in ſuo ſe officio gerat, ut artis, quam profite-

profitetur, vim & dignitatem pro virili promoveat? Quid aliud annua hæc majorum noſtrorum commemoratio, quam ut, eorum virtutibus ob oculos poſitis, ad ſimilem gloriam excitati ad paria etiam facinora aliquandò provocemur.

At videte (Socii chariſſimi) quantum apud nos valeat Harveii nomen. Cum quis incredibili undiquè eruditione & mirâ in arte ſuâ ſolertiâ ornatus, perpetuâ erga omnes benevolentiâ noſtrûm omnium amorem & reverentiam allexerit, ſi ambitioſiùs adhuc de ſe putet ſi præter modum ſuam apud nos gratiam augere velit, nihil reliquum invenit, niſi ut Harveio ſacrum ſuo nomine marmor inſcribat. At tuis tu virtutibus (vir eximie) paulò injuſtior, aliorum ſocordiæ & ignaviæ iniquus, forsàn videbere; cum tua tibi facta ad perpetuam famam ſufficerent; nec poſtulet tuæ vitæ ratio, ut unicum, quod ſordido cuivis prædiviti pateret, ad gloriam iter ſolicitè præoccupares.

[h] Svo nomine marmor inscribat.] Richardvs Mead regibus Georgio primo & ſecundo Medicus ordinarius, ſui temporis decus & deliciæ, Harveii imaginem marmore exſculptam in Collegii Medicorum cænaculo poſuit.

Qvot

QVOT quantoſque fructus ex tuis (HARVEII) laboribus (non nobis ſolummodo ſed) humano generi attuleris, teſtantur undiquè, qui te duce (nec ex noſtro tantum Lyceo) artem medicam ſcriptis ſuis exindè nobilitarunt. Quid WHARTONVM, quid GLISSONIVM, quid LOWERVM memorem? Cum quicquid aut dè glandulis, aut de hepate, aut de corde ſcripſerint, ut tuam paginam implerent, ut tuo nomini & tuis votis inſervirent, effecerint. Si igne dirutas reſtituerit, ſi alieno ære oppreſſas has ædes abſolverit HAMAEVS, ſi, quo libri comparentur, nummum HALAEVS dederit, an alias præclari hi viri ſibi velint reddi gratias? An aliam ſibi laudem exoptent? Quam quod, te duce, noſtrum hunc ordinem, ut civium exindè commodis quam maximè proſpicerent, conſervatum, munitum, ornatum, voluerint?

VOS (Socii chariſſimi) non minor manet gloria, ſi, quam per ſua vitia homines neceſſariam fecerunt, quam majores noſtri per eximias ſuas virtutes utilem reddiderunt, quam veſtris laboribus mirè ornatam poſſidetis, artem prudentèr

dentèr, honeſtè, benevolè exerceatis: Cum nihil habeat veſtrûm vel fortuna majus, quàm ut poſſit, vel natura melius, quam ut velit, cives perituros conſervare. Hoc quò pleniùs, quò ornatiùs efficiatis, det Deus Optimus Maximus, omnium ubique animalium creator idemque atque conſervator, ut indiès magìs magìſque effloreſcant veſtræ virtutes: Et, ne ampliſſimis deſit locus, *orandum eſt, ut à peſte, fame, bello, cæde, & à morte improvisâ ſuos liberet Dominus.*

F I N I S.

BOOKS Printed for, and Sold by T. WOODWARD at the *Half-Moon* between the *Temple Gates*, *Fleet-ſtreet.*

A Treatiſe of the Foſſil, Vegetable, and Animal Subſtances that are made uſe of in Phyſick: Containing the Hiſtory and Deſcription of them, with an Account of their ſeveral Virtues and Preparations. To which is prefixed, An Enquiry into the conſtituent Principles of mixed Bodies, and the proper Methods of diſcovering the Nature of Medicines. By the late *Steph. Fr. Geoffroy M. D.* Chemical Profeſſor in the Royal Garden, Member of the Royal Academy of Sciences, and Fellow of the Royal Society. Tranſlated from a Manuſcript Copy of the Author's Lectures, read at *Paris*; by *G. Douglas M. D.*

2. Statical Eſſays: Containing Vegetable Staticks, or an Account of ſome Statical Experiments on the Sap in Vegetables; being an Eſſay towards a Natural Hiſtory of Vegetation. Of uſe to thoſe who are curious in the Culture and Improvement of Gardening, *&c.* Alſo a Specimen of an Attempt to analyſe the Air by a great Variety of Chymico-Statical Experiments, which were read at ſeveral Meetings before the Royal Society. Vol. I. By *Steph. Hales* D. D. F. R. S. Rector of *Faringdon* in *Hampſhire* and Miniſter of *Teddington* in *Middleſex.* The Third Edition.

3. Statical Eſſays: Containing Hæmaſtaticks, or an Account of ſome Hydraulick and Hydroſtatical Experiments made on the Blood and Blood-veſſels of Animals. Alſo an Account of ſome Experiments on Stones in the Kidneys and Bladder: With an Enquiry into the Nature of thoſe anomalous Concretions. To which is added an Appendix, containing Obſervations and Experiments relating to ſeveral Subjects in the firſt Volume. The greateſt Part of which were read at ſeveral Meetings before the Royal Society. With an Index to both Volumes. Vol. II. By *Steph. Hales* D. D.

4. The Mechanical Practice of Phyſick: In which the ſpecifick Method is examined and exploded and the *Bellinian* Hypotheſis of Animal Secretion and Muſcular Motion conſidered and refuted. With ſome Occaſional Remarks and Scholia on *Lobb*'s Treatiſe of the Small Pox, Dr. *Robinſon* on the Animal Œconomy, and Profeſſor *Boerhaave*'s Account of Animal Spirits and Muſcular Motion. By *Tho. Morgan M. D.*

ORATIO

ANNIVERSARIA

In THEATRO

COLLEGII REGALIS
MEDICORUM LONDINENSIUM

EX

HARVÆI INSTITUTO

Habita Die xviii OCTOBRIS, 1746.